

(Фонд стратешке културе, 8.4.2010)

У САД је са помпом презентована нова нуклеарна доктрина земље. 8. априла у Прагу ће бити потписан руско-амерички Споразум СТАРТ-3, који је иницирала администрација Барака Обаме. 12-13. априла у Вашингтону ће се одржати међународна конференција о проблемима нуклеарне безбедности. Фигуративно речено, у току је концентрисана антинуклеарна офанзива Америке.

Уколико пажљиво проанализирамо политику САД у последњих 100 година, тешко да ћемо тамо пронаћи примере пожртвованог служења америчких елита интересима човечанства или народима других земаља. Може ли се претпоставити да су се са доласком у Белу кућу афро-американца политички погледи на свет, којима се детерминише тежња Америке ка глобалној доминацији, кардинално променили? Ако неко збиља мисли тако, могли би смо га упитати, на пример, зашто САД троше огромне паре за војне припреме, јер њихов војни буџет премашује целокупни војни буџет свих осталих земаља света, узетих заједно? Или, зашто Вашингтон активно милитаризује космос, повећава групацију ударних ненуклеарних стратешких средстава, развија глобални систем стратешке ПРО, модернизује најмоћније подморнице - носаче стратешких нуклеарних снага класе „Охајо“, претварајући их из носача балистичких ракета у носаче крстарећих ракета у конвенционалној опреми? А таквих „зашто“ има много и ређају се они тако да нипошто не сведоче о америчкој мирољубивости.

Замислимо се над суштином америчке војно-политичке стратегије последњих година.

2002. година. Џорџ Буш ствара комисију за припрему „нуклеарног прегледа“.

У извештају комисије дају се закључци:

- нова Русија није више озбиљна нуклеарна опасност по САД.

- америчко стратешко нуклеарно оружје није ефикасно средство политичке стратегије САД у сфери безбедности; оно не може да заштити Америку од терористичких опасности, нити служи циљевима притиска на непослушне државе“.

- одржавање стратешких нуклеарних снага захтева значајне финансијске расходе, не одговара критеријуму „ефикасност – цена коштања“.

У резултату жучног разматрања нуклеарног прегледа доноси се одлука о смањењу расхода за одржавање и развој стратешких нуклеарних снага и повећању расхода за развој конвенционалних средстава нове генерације. У својству компромиса са присталицама нуклеарног наоружања и оних који у Русији и Кини виде нуклеарну опасност, доноси се одлука о иступању из Споразума о ПРО из 1972. године и инсталирању глобалног система стратешке противракетне одбране.

Године 2003. Џорџ Буш утврђује Концепцију „Брзи глобални удар“ и САД званично иступају из Споразума о ПРО из 1972. године. Ствара се Главна ударна команда САД, у чији састав је планирано да се преда 450 уређаја из састава стратешких нуклеарних снага, модернизовавши их у високософистицирана средства са конвенционалним пројектиlima. Започиње рад на модернизацији четири највеће подморнице типа „Охајо“ за крстареће ракете. Уместо 24 балистичке ракете на подморницама „Трајдент-2“ на подморницама се инсталира по 160 крстарећих ракета морског базирања „модернизовани Томаhawk“. Балистичке ракете на подморницама „Трајдент-2“ модернизују се и претварају у високософистицирану бојеву главу. Истовремено се активизира рад на стварању стратешких крстарећих ракета нове класе (домета до 6 хиљада километара, брзине 6 махова). Реализује се обиман програм инсталирања 1400 објеката стратешке ПРО.

Концепција „брзог глобалног удара“ претпоставља доношење моћног концентрисаног удара са неколико хиљада високософистицираних средстава по држави–циљу у року од 2–4 часа, уништење најважнијих објеката, који одређују стратешку стабилност државе и принуду исте на капитулацију.

Године 2009. Концепција „брзог глобалног удара“, која је постала фикс-идеја администрације Џорџа Буша, предаје се у руке администрације Барака Обаме.

Прагматичари у новој администрацији рационално закључују: зашто трошити велике паре на наоружање, које се не може применити (због могућности да се добије узвратни удар и опасности од радиоактивног загађења великих простора). Проблем Југославије и Ирака одлучиле су не нуклеарна, већ конвенционална средства уништења. При том су главну улогу у операцијама одиграле управо виосокософистициране крстареће ракете и авиобомбе.

Реализација концепције „брзог глобалног удара“ омогућава Американцима да се отргну у војно-техничком погледу од свих других земаља света и постану глобални војни монополиста. То јест, да се претворе у диктаторе савременог света. За сваки случај САД се обезбеђују од удара одмазде од стране Русије и Кине инсталирањем система стратешке ПРО.

И најзад – 2010. година. Да би појевтинила решавање горе наведених задатака, администрација Барака Обаме у оптицај ставља „голубији“ антинуклеарни програм. Представљајући нову нуклеарну доктрину, председник САД је изјавио да његова земља преузима обавезу да неће користити нуклеарно оружје чак ни у случају биолошког или хемијског напада на њу. Понеко у Русији је одмах прекорео ауторе руске војне доктрине: као, Москва заостаје иза Вашингтона јер још не одустаје од могућности да прва нанесе нуклеарни удар. Не треба ићи испред локомотиве, господо! Америка може проћи већ и без нуклеарних удара, у њеним арсеналима има доста стратешких средстава у ненуклеарном арсеналу.

У суштини, такозвана нова нуклеарна доктрина САД служи тој истој „новој политичкој стратегији безбедности“, прецизније речено, њеној политици апсолутне некажњености. САД незадрживо убрзава војне расходе, доследно претвара НАТО у жандарма планете и истовремено планира „маневре са бојевим гађањем“ на територији Ирана са циљем провере ефикасности концепције „брзог глобалног удара“. А успут причају о свеопштем ненуклеарном свету.

<http://rs.fondsk.ru/article.php?id=2909>